

Bibelmeditationer från retreat på Solliden 6 – 8 november 2009

Claes Strömqvist

Bibelmeditation I

Text: Joh 14:1-3

Kom, Herre Jesus, snart!

Herre, Jesus Kristus, i slutet av kyrkoåret har Du tagit med mig på den här retreaten. Varje avslut är ett tillfälle att se vad som varit och vad som kommer. Du vill nu tala med mig om Din bortgång – och Din återkomst. Det som rör framtiden. Från min mänskliga horisont kan jag planera för några månader i taget. Utan försäkran om att blir just så. Det jag ändå innerst inne vet är att mitt liv här har en slutpunkt. Var i framtiden den ligger är fördolt, bara att den finns där. Det som gäller mig, gäller också alla mina nära och kära. Till slut allt och alla med vilka jag delar livets gåva.

”Känn ingen oro.” Det säger Du till Dina lärjungar i Ditt avskedstal på Skärtorsdagskvällen. Den gamla översättningens: ”Era hjärtan vare icke oroliga”, är både tydligare och mera konkret. Det ofrånkomliga slutet Du ställer mig inför fyller hjärtat med oro. Hela min existens och mitt livs centrum omskakas. Det berör mig djupare än en olustig känsla. Så måste det ha varit för Dina lärjungar den här kvällen, när Du tar avsked av dem. Vad betyder Dina ord? Hur skall detta sluta?

Du är alldeles klar och tydlig. Det blir inte någon fortsättning på det som varit fram tills nu – men det blir en fortsättning! ”Tro på Gud och tro på mig.” Du är framtiden och vägen dit går Du själv. Där finns gott om rum i Din Faders hus. Ändå går Du bort för att bereda plats åt mig. Och kommer tillbaka för att hämta mig till Dig. Jag kan bara förundras över att Du ägnar mig så mycken omsorg och omtanke. Att Du till slut vill, att jag skall vara där Du är. Vilken minsta anledning skulle då finnas för mitt hjärtas oro?

Herre Jesus, Din bortgång och Din återkomst ligger på flera plan och ger ett mönster åt livets alla dimensioner. Det fick mina medlärjungar erfa. Först och främst den här påsken i Jerusalem. Du gick bort, förrådd, förnekad, korsfäst, död och begravnen. Men i fortsättningen av Ditt avskedstal har Du förberett dem också på detta: ”En kort tid och ni ser mig inte längre, ännu en kort tid och ni skall se mig igen. Ni kommer att sörja, men er sorg skall vända i glädje.”(Joh 14:16 f) Du kommer tillbaka till dem som den Uppståndne, som dödens och all onskas överman.

I mitt liv tillsammans med Dig händer det, att Du försvinner från mig. Den första glädjen över Din bekantskap och det fantastiska Du har att säga tappar sin fräschör. Livet går tillbaka i det vardagsgråa. Det gamla vanliga gör sig påmint och tar överhanden. Frestarens röst viskar tydligt: ”Allt som rör denne Jesus är bara att glömma. Håll dig till realiteterna. Han är borta och kommer inte tillbaka.” Ser jag till mig själv och tillståndet i världen, är det inte svårt att hålla med. Men jag har många gånger fått vara med om, att Du kommer tillbaka. Din frånvaro har ingått i Din fostran av mig. Du sänder Hjälparen, den helige Ande, som åter och åter påminner mig om att mitt hjärtas oro får ge vika för Din frid. (Joh 14:26f) Det ber jag att den här retreaten skall bidra till.

Oron inför världens framtid är stor. Livets fortsatta existens är inte självklar. Katastrofscenarierna står framtidsforskarna för. Den moderna livssynen och livsstilen följer Frestarens röst, som ifrågasätter Dig (1 Mos 3:4) Jag hänvisas till min egen kraft och förmåga. Men Ditt sista Ord till mig och alla är: ”Åt mig har getts all makt i himlen och på jorden. Jag är med er alla dagar till tidens slut.” Med enbart kärleken har Du redan vunnit en avgörande seger över allt som hotar och trasar sönder. Du har intagit platsen på Faderns högra sida. Där är det rum även för mig. Du säger: ”Den som segrar skall jag låta sitta hos mig på min tron, liksom jag har sekrat och sitter hos min Fader på Hans tron.” (Uppb 3:21) Därför ser jag med stor tillförsikt fram mot Din stora dag, då jag och alla får se Dig som den Du är, böjer mina knän och erkänner: Jesus Kristus, Du är Herre. (Fil 2:9 f)

Sv ps 490

Bibelmeditation II

Text: Luk 12: 35-40

Kommer Du inte snart, Herre Jesus?

Herre, Jesus Kristus, det är länge sedan Du gick bort för att bereda plats i Din Faders hus. När kommer Du tillbaka? Blir det alls av? Är allt till slut bara en from förhoppning, en flykt och en dagdröm från den konkreta verkligheten här?

Ja, Herre, Din återkomst har varit föremål för många frågor och många spekulationer. Till dina första lärjungar säger Du klart och tydligt: ”Dagen och timmen känner ingen, inte ens änglarna i himlen, inte ens Sonen, ingen utom Fadern.” (Mark 13:32) Och försöken att på förhand räkna ut just dagen och timmen har varit och kommer att vara lönlösa och helt förgäves. Det är inte den hållning av smarthet och beskäftighet Du vill finna hos mig. Den speglar rädsla och kontrollbehov. Inte den tro, den tillit och den kärlekens relation som jag får ha till Dig under den tid som nu är.

Tjänarna som väntar att deras herre skall bryta upp från ett bröllop andas denna goda relation till honom som skall komma. De fäster upp sina kläder. D v s de spänner om sig bältet, så att de inte förvirrat och överraskat snubblar på den långa underskjortan. Den symbolhandling som i Skriften står för beredskap och förväntan att bryta upp i en avgörande stund. Och de håller sina lampor brinnande. De har olja i lampan, så att de inte famlar i mörkret. Oljan som är den helige Andes symbol. Anden ger bränsle åt trons låga. Anden ger visshet om Vem de väntar på. En Herre som i själva verket är den store Tjänaren. Anden upplyser om vilket förtroende deras Herre har visat dem, när han tog dem i sin tjänst. Och vilken tjänst Han gör dem, när Han vid sin ankomst ser tjänarna som sina hedersgäster och själv fäster upp kläderna och passar upp dem. Även om det dröjer långt över midnatt.

Frågan, varför Du dröjer med Din återkomst, finner jag redan i NT. Petrus andra brev ger ett svar, som jag behöver ta till mig: ”Det är inte så som många menar, att Herren är sen att uppfylla sitt löfte. Han dröjer för er skull, eftersom han inte vill att någon skall gå förlorad, utan att alla skall få tid att omvända sig.” Tålmod är en av Andens frukter (Gal 5:22). Det är inte jag som bestämmer. Det är inte min otålighet det kommer an på. När det står att Du Herre dröjer, så betyder det att Du har tålmod med mig och alla. Hur

skulle det gå om Du just nu definitivt gjorde upp med det onda? Svarade på den anklagande frågan: ”Vad är det för en Gud som tillåter orättvisor, ofred, olyckor?” Att Du dröjer innebär alltså att Du fortfarande ser möjligheter för många att vända om mot Dig, Din framtid och Din räddning. Ditt tålamod är Din kärleks frukt.

Ja; Herre, Jesus Din oändliga godhet, fördragsamhet och tålamod (Rom 2:4) med mig går utöver min fattningsförmåga. Den ändrar allt i grunden. Du har läget under kontroll. Det är jag som likt tjänarna i liknelsen får öva mig i tålamod. Tålamod med mig själv. Tålamod med det jag inte förstår. Tålamod med människor. Allt här i tiden har sitt är övergående och har sitt slut. De starkaste mänskliga byggen av alla de slag har sin tid. De håller inte att fästa sitt hjärta vid.

Omvänd mig till Dig, Du min frälsnings Gud. Ingångsorden från completoriet, bönen vid dagens slut, får jag ständigt upprepa. Varje kväll påminner mig om att jag, min generation, ja hela världen lever längst fram i den yttersta tiden. Åldrandets tecken säger mig att slutet närmar sig. För mig och för hela skapelsen.(Luk 21:25 f) Vänd mot Dig får jag överlämna min dag och hela mitt liv. I förtröstan på att Du är den som är vänd mot mig. Och när Du kommer klarnar allt. Våra ansikten möts och jag får se Dig sådan Du är.(1 Kor 13:12, 1 Joh 3:2)

Sv ps 174

Bibelmeditation III

Text: Joh 6:27-36

Till dess Du kommer åter i härlighet.

Herre, Jesus Kristus, Du är den förste och den siste, den samme i går, i dag och i evighet. (Uppb 1:8, Heb 13:8) Hela Guds fullhet bor i Dig. (Kol: 1:9 f) Och Du kommer ned från himlen för att ge världen liv. Du är den Ofattbare, Den Obegränsade, den Obeskrivlige, Du kommer till den här hungrande, förgängliga, famlande världen. Du ger den allt som jag behöver på min nivå. Du blir människa. Ett barn, född av Jungfrun Maria. Det begränsade rymmer det obegränsade. Det är den hemlighet, det mysterium, som övergår allt förstånd. Men det är så enkelt att ett barn kan ta emot det.(Matt 11:25-27)

Du tar i Din kropp upp all min brustenhets, all min förgänglighet, all min synd. I Din död på korset dör Du min död.(Rom 5:12 f) Du är vetekornet som faller i jorden och dör, men just därför bär en skörd som mättar all min hunger.(Joh 12:24) Du samlar allt i det bröd Du bryter och säger: ”Tag och ät. Detta är min kropp som blir utgiven för er. Gör detta till min åminnelse”. Och åminnelse betyder att en avgörande händelse i historien blir aktuell och närvarande varje gång den firas.

På detta underbara vis möter Du mig i Din måltid. Jag får här den föda som består och skänker evigt liv. Ett bröd som förenar mig med Din kropp, liksom med alla som får del av detta enda och sanna bröd. ”Var gång ni äter brödet och dricker bägaren förkunnar ni Herrens död till dess han kommer”.(1 Kor 11:26)

Ja, Herre Jesus, vilken underbar vishet, nåd och kärlek detta rymmer! Jag kan inte finna någon motsvarighet vart jag vänder mig i världen. Detta har ingen mänsklig kraft, uträkning eller idé kommit på. Därför blir jag aldrig färdig med det. Det finns ständigt nya upptäckter att göra. Och det förvånar, att denna världens visa inte sätter sig in det och tar det på större allvar. (1 Kor 1:18 f) Men skulle så ske kommer det förr eller senare till ett avgörande. Antingen att erkänna Dig som den Du är och Din sändning och erbjudande till var och en och hela världen. Eller att inte göra det och därmed ta avstånd från Dig. Antingen behövs Du eller så är Ditt anspråk orimligt. Vilket det blir, så får det djupgående konsekvenser för livet nu, vid dess slut och vid dess mål. Hela Johannes sjätte kap handlar om detta och jag får läsa det på nytt i dessa yttersta tider.

Här på vårt altarbord sker brödundret. Här är Du i detta enkla bröd som jag kan tillgodogöra mig. Här får jag med Dina och mina vänner och medgäster jubla över detta trons mysterium. ”Din död förkunnar vi, Herre, Din uppståndelse bekänner vi, till dess Du kommer åter i härlighet.” Här kommer Du lika enkelt som när Du föddes i Betlehems stall. Betlehem som just betyder brödhus. Här får jag som Maria ställa mig öppen, ta det till mitt hjärta och begrunda det. Här får jag som nattens herdar knäböja i förundran och häpenhet. Min Frälsare kommer hit. Som brödet läggs i min hand, så lägger Maria Dig i den gamle Symeons famn. Och han, som väntat och längtat med mycket tålamod efter att Du skulle komma, tackar och lovar: ”Herre, nu låter du din tjänare gå hem i frid, ty mina ögon har skådat frälsningen som du berett åt alla folk.” (Luk 2:22 f)

Välsignad är Du som kom, som kommer och som skall komma. Du kom hit till Solliden, när vi firade eukaristin i det gamla kapellet. Nu kommer Du hit till det nya och jag ber att det skall bli ett brödhus för oss under den här retreaten. Tack för att Du kommer. Nu på detta enkla sätt, så att jag kan komma till Dig och mättas av Livets bröd. Och redan här vara förenad med Dig i Din Uppståndelsekropp. Hur skulle jag då någonsin kunna hungra?

Sv ps 392

Bibelmeditation IV

Text:Uppb 21:1-5

Se, jag gör allting nytt

Herre, Jesus Kristus, det sista Du säger till mig i den heliga Skrift är: ”Ja, jag kommer snart.” (Uppb 22:20) Snart är inte en exakt tidsangivelse. Den säger däremot att det inte dröjer länge. Jag har under den här retreaten fått se något av framtiden ur Ditt perspektiv. De må gälla den återstående tid jag har kvar innan jag med döden går ur den. Eller vår planets framtidsutsikter, som sannerligen inte blir bättre för varje dag. För mig personligen kan snart betyda strax eller om högst något decennium. För världen gäller Ditt räknesätt, att tusen år är som en dag och en dag som tusen år. (2 Petr 3:8)

Ditt hoppfulla framtidsperspektiv är i dag inte längre självklart. Inte i den kultur jag är omgiven av, inte heller i mitt eget vardagsliv. Däremot lyfts ständigt fram i nyheter, i litteratur, i politik det som inte stämmer med bilden av det goda livet och det goda samhället. Det finns en tro att ofullkomliga människor

skulle kunna skapa det perfekta livet. Därför är besvikelsen så påtaglig, ångesten så tryckande och behovet att ställa någon till svars så stort, när det inte blir som förväntat. Drömmen om paradiset här på jorden förblir en dröm. Längtan i sig är ett tecken på att något grundläggande har gått förlorat för Din skapelse och Din mänsklighet. De här dagarna har Du visat mig, att Du tar livet här på stort allvar. Du kostar på oss allt för att förverkliga drömmen och längtan om paradiset också för en rövare och terrorist. (Luk 23:43)

Den yttersta tiden innebär ur Ditt perspektiv, att det som orsakat så många tårar har haft sin tid. Men framför allt att det nya tar vid. Uppenbarelsbokens senare del målar detta nya i sprakande färger och bilder. Slutuppgörelsen med den onda andliga makten har tidigare beskrivits lika dramatiskt. Den onskans realitet som ligger bakom frestelse och förförelse, trasighet och splittring, missbruk av Dina gåvor, synd och död. (1 Mos 3, Luk 21, Uppb 12)

Ja, Herre Jesus, Du kommer till slut hit på ett sätt som inte kan misstolkas. Alla ser och inser att Du är den Du är. Det onda är mycket skrämmande, men Ditt är riket, Din är makten och äran i evighet. När Du kom som Marias barn, kom samtidigt hälsningen från den himmelska världen: ”Var inte rädd. Frälsaren är född. Den korsfäste har uppstått”. När Du kommer på himlens skyar fullbordas frälsningsplanen för världen. Den plan som Fadern gjort upp med Dig och den helige Ande, redan före skapelsen. (1 Mos 3:15, Ef 1:3 f)

Du kommer alltså för att göra slut på lidandet, orättvisorna, döden. Du ställer allt till rätta. Vilken framtid och vilket hopp detta innebär! Domen har Fadern överlåtit åt Dig (Joh 5:19-30) Du vet hur det är att vara människa. Du är domaren som själv blev dömd. Du har tagit över all den dom som vilar på mig och hela mänskligheten. Jag går fri. Jag får förtrösta på att det är min bror och bäste vän som samtidigt är tillvarons främste. Att detta skulle vara skrämmande är svårt att förstå. Mycket annat kan skrämma mig, men inte något så obeskrivligt underbart.

Så får jag räta på mig redan nu, dricka mig otörstig ur källan med Livets vatten, låta Gud torka alla tårar från mina ögon. Du har i dopet fött mig på nytt till livet av samma kvalitet som Du uppstod med på Påskdagen. Det nya livet får sin näring, när Du kommer och mättar mig med Livets bröd och Välsignelsens kalk. Tillsammans med Johannes får jag se en skymt av den nya himlen och den nya jorden, där rättfärdighet bor. Och får höra Dig svara på ropet från alla Dina längtande vänner: ”Ja, jag kommer snart.” Amen, kom, Herre Jesus.

Sv ps 639